

мателно разтворихъ тѣхнитѣ кадифени крилца, като се страхувахъ да не ги засегна съ нѣщо и да изтъркамъ прашеца имъ. Следъ това тѣзи две пеперуди ги ловѣха често и Георги искаше непременно той самъ да ги оправи и, трѣбва да кажа истината, тѣй изпотроши и осакати нѣколко пеперуди, че най-после като се разсърди, изхвърли ги.

Следъ това се появиха и други, нови, невидени отъ насъ пеперуди. Появи се *аполонъ*, голѣмъ като птичка съ черни и червени петна по снѣжно-бѣлитѣ крила. Скоро и тази голѣма красива пеперуда пристигна на моята маса. Когато разпервахъ крилата ѝ, азъ се чудѣхъ на нейната голѣмина и на хубавитѣ ѝ червени петна, прилични на два скжпоценни рубина.

Въ стаичката на Георги, по всичкитѣ стени, бѣха накачени кутии, на чиито дѣна се мждрѣха мъртвитѣ хубавици, все още красиви и пѣстри като живи цвѣтя. Георги обичаше да разпредѣля своитѣ съкровища и току образуваше нови сбирки отъ старитѣ: той отдѣляше *първа група*, следъ това *втора* (по-лошитѣ) и следъ това *трета* (тукъ попадаха тѣзи нещастни пеперуди, които той самъ бѣ приготвилъ и които бѣха въ най-плачевно състояние). Първата група бѣха опредѣлени да се отнесатъ въ града; втората група Георги смѣташе да подари на Веся, синѣтъ на хазайката, който сжщо събираше пеперуди и подари на Георги единъ брѣмбаръ-рогачъ; за третата група Георги не казваше нищо, но по всичко изглеждаше, че е опредѣлена за унищожаване.

— Защо вие не ловите пеперуди? ме попита веднажъ Сашо Малиновъ. — Или ви мързи да потичате?

Наистина, защо азъ не ловѣхъ? Презъ всичкото време се въртя около тѣхъ, а защо да не се опитамъ?